

septemberelegi i Italien

platanlöv prasslar förbi
vinden visar ett lätt ursinne
de sista plommonen faller till marken
mannen med sparrisknippet ger mig en
hastig blick
med sina kisögon
ingen hälsning
jag följer med honom in i hans hus
han sitter tyst länge
tuppen har sluta gala
hunden åt upp honom
orden landar i en solpöl på golvet
alla väggarna har sättningar och sprickor
efter jordbävningen
mannen har förlorat de glattoljade orden
nu kommer de styckevis

som spåren i snön
efter det förgångnas katt
han bor i en by
som ingen menar något särskilt med
han går varje dag långa, ensamma
promenader,
jag ser honom
hukande
stretande
i regn och storm
i sakta lugn i solsken och molnväder
han går till olika platser
han känner varje hål, varje vrå, varje
skrymsle i byn
han tänker varje dag på livet som rinner ut
utan att förstå
utan att ha ord för detta
ute har regnet börjat att falla
det kommer snett
trummar, nästan piskar på mannens fönster
jag stannar vid ett hus längre ner i backen
en äldre kvinna sjunger och leker

med en skär docka
och en tygdocka i vitt och grönt
de dansar mot varandra
jag tänker på det jag har sett
hyvlar
skarvar
jämkar